

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον αριθμούστας χρόνον
στην κλειστήν ιδρύομεν γην των Παρθενώνων.

Χίλια ετηκόσα κι' ἕτη
κι' ἄλλα χίλια Μπαρμπαλέτη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μὲνο.
Γιὰ τὰ ἔξνα ὅμως μέρῃ—δὲκα φράγκα καί' ἄτο χέρι.

Τέσσαρες τοῦ Νοσμβρίου,
πρόσκλησις Βουλευτηρίου.

Ἐξήντα πέντε σὺν ετηκόσα,
κλωσφ σωτήρας νέου; ἡ κλωσσα.

Οἱ ὄδο ἑυλένχοι δούλοι γεραίρου τὸν Φαρδούλη.

Φ.—Ἦθελα Φαρδούλης νῆμαι, Περικλέτο κακομοίρη,
γιὰ νὰ κάνω πανηγύρι,
καί' ἄτο πόδι νὰ σπῶνω μὲ ζερωνιτὰ και κρότους
τοὺς ἐργάτας τοὺς καυμένους, τοὺς ἀποχειροβιώτους.

Ἦθελα Φαρδούλης νῆμαι κι' ἄνθρωπος ἐπιβολῆς,
κι' ἔχει ψωρο-Φασούλης.

Ἦθελα προστάτης νῆμαι τῆς ἐργαζομένης σφαίρας,
και νὰ γίνωμαι τὸ θέμα τῆς νυκτός και τῆς ἡμέρας.

Ἦθελα Φαρδούλης νῆμαι, λαοπρόβλητος σωτήρ,
και τῶν ἐργατῶν πατήρ,
πρὸς τοὺς ἐργοταξιάρχας τελειόγραφα νὰ στέλλω
και νὰ γράφω σὺν δικτάτωρ: τὸ και τὸ ζῆτῶ και θέλω.

Ἦθελα προστάτης νῆμαι τοῦ λαοῦ τοῦ ρουκαρέ,
κι' ὁ λαός μου μὲ γὰρὰ
νὰ μὲ κἀνη δυνατὸ
κι' εἰδωλό του λατρευτό.

Νὰ προέχω λαμπρὸς
μεταξὺ πολλῶν εἰδωλῶν,
και νὰ παίζω κράτερης
λαϊκοῦ σωτήρος ρόλον.

Ἐνα εὐδῆτρον νὰ γένω,
εὐ παράθυρα νὰ βγαίνω,
εὐ ταρατάς, εὐ μπαλκόνια.

Γιὰ τὴν εὐτόχια νὰ μείω
και νὰ κεραυνοβῶ
τὴ χορτάτι καὶ κωθόνια.

Τοὺς ἐργάτας νὰ λατρεῖω
κι' εὐφορῶν νὰ ρητορεύω
πρὸς Παρίας σκυθρωπούς.

Και νὰ λέν οἱ φθονεροί
μ' ἔνα μούτρο σὺν φλουρί
πῶς τὰ κάνω γιὰ σκοπούς.

Ἦθελα Μαχαραγιάς
νῆμαι τῆς φτωχολογιάς
πρὸς βελτίωσιν ἐργῶν.

Και νὰ πῆγ' ἄτο ὄγεα
τοῦ κλεινοῦ Μαχαραγιά
πῶς ἐργάτης ἀπεργῶν.

Ἄλλους τοὺς κεφαλαίουχοι; ἄτο διαβόλου τὰ τετρίμα
νὰ τοὺς γράφω κάθε τόσο,
κι' ἀπὸ τὰ δικά των χέρια
τοὺς ἐργάτας νὰ γλυτώσω.

Τὴν γακὰ μου νὰ τινῶ
κι' ὀλοῖνα νὰ φωνάζω
εὐ συνάφια κηνητά
πῶς εἰσίνον μόνον ζῶν
και σὺν βδέλλαις ἐκμύου
τὸν ἐργατικὸν ἴδρωτα.

Ἦθελα Φαρδούλης νῆμαι
διγῶς κόμμα και πατρία,
νὰ ζῆτω και νὰ κοιμῶμαι
μὲ τοῦ κόμμου τὴν λατρεία.

Νάχω πόθους εὐγενεῖς,
και μὲ κἀτιστογὸν κοιλία
νὰ ποθῶ τὴν βασιλείαν
μόνον τὴν ἐν οὐρανῶς.

Πρὸς αἰθέρας νὰ πετώ,
νὰ πλανῶμ' ἔδω κι' ἐκεῖ,
καὶ νὰ λένε μερικὸι
Δημαρχίαις πῶς ζητώ.

Πλὴν ἐγὼ νὰ δαιμονίζω
κάθε χορτασμένο γλάρο,
καὶ σ' αὐτὸν νὰ ξεφωνίζω:
τὸν κακὸ ψυχρὸ σου φλάρο.

Διὰ λόγου θαυμασίου
καθεὸς ἐργοστασίου
νὰ σαρώω τὸν σατράπη.

Κι' ἔλους νὰ τοὺς βεβαίωνα
πῶς αὐτὰ τὰ κάνω μόνο
γιά τῆς φτώχειας τὴν ἀγάπη.

Ἴθελαι προστάτης νῆμαι, τοὺς ἐργάτας ἀγαπῶν,
βασιλεὺς βασιλευόντων,
κύριος κυριεύοντων,
καὶ σατράπης σατράπων.

Ἴθελαι τοῦ κεφαλαίου, Περικλέτου γεραρέ,
νὰ μαστίζω τοὺς σατράπας,
ἴθελαι νὰ γίνω Πάπας,
κι' οἱ πεινῶντες, κι' οἱ διψῶντες βίβω νὰ μοῦ λὲν ἐλ ρέ.

Νὰ προσάξω τὸν Μάκ-Δουάι καὶ τὸν κάθε Μαστρακτῶνη:
πάψε τοῦτον τὸν ἐργάτη, καὶ μὴν τρῆς πολὺ πεπνί,
γιατὶ θάχη συνεπείας, συλλογίσου τὸ σεντόνι.

Ἴθελαι Φαρδούλης νῆμαι νὰ σημάξω κάτι τί,
καὶ σὰν βλέπου τ' νόμα μου σὲ χερτῆ φαρδὸ πλατὸ
μὲ τοῦ Πάπα τὴν σφραγίδα,
δλ' οἱ προχόντες, ἀμείσω νὰ παθαινῶν ριπιτὶ
καὶ νὰ βγάξουν ἀγοριδα.

Ἴθελαι Φαρδούλης νῆμαι, κι' ἡ κεφαλιούχος φάρα
σιγαλὰ νὰ μουμουρίζη:
ποῦ τὴν πῆς καὶ οὐ τὴν κλάρα;
παλαμῆδα σοῦ μυρίζει.

Ἴθελαι χωρὶς νὰ φρίττω
τὴν ἀλήθεια νὰ κηρύττω
σ' ὅτῃ φτωχολογιά γυμνή.

Νὰ τραβῶ πολλὰ, τσιφούτη,
καὶ σὰν μάρτυρα γιὰ τούτη
νὰ μὲ βάζουν' σ' ὅτῃ σκαμνί.

Γιὰ τὴν δικὴ τὴν δική μου κόσμο: ἔξω νὰ χαλῆ
καὶ νὰ γίνετα κουβέντα σὲ καθένε μαχαλῆ,
καὶ πολλὸς συνωστισμὸς
εἰς τὰ Δικαστήρια,
καὶ λαοὺ παροξυσμὸς
καὶ συλλαλητήρια.

Νάργετ' ἐργατῶν πλῆθος,
κι' ἐγὼ μάρτυς ἀληθής

νὰ φωνάζω: στήθι στήθι,
τῶν Δικαστηρίων κόσμο,
καὶ τῶν ἐργατῶν τὰ πλῆθη
ἄφες, τα νὰ σπύσουν πρὸς με.

Μόνον ἐξ ἐργαζομένων
καὶ καταπιεζομένων
καταρτίσω μέγαν αἶνον.

Μόνον ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ λαοῦ μου τοῦ κυρίου
τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου
φέρω σήμερον ἐπ' ὤμων
ἄδικα καὶ παρὰ νόμον.

Μόνον ὑπὲρ προστασίας
τῆς πασχούσης ἐργασίας
δ' ἄφωνα τὰ γαθα.

Μάχομαι γι' αὐτὴν γενναίως
καὶ σὰν Σίμων Κυρηναῖος
σπεύδω πρὸς τὸν Γολγοθῆ.

Ἴθελαι Φαρδούλης, νῆμαι μ' ἀπὸς καὶ πίσω νὰ μὲ κιάνου,
καὶ γιὰ μένα κάθε βράδυ διαδήλωσι νὰ κάνου,
ἀφροσίως: νὰ δείχου,
νὰ μοῦ φέρου προσφορά,
μάσκουλα γιὰ μὲ νὰ ρίχου
καὶ ν' ἀνάθου φώσφωρα.

Νὰ μ' ἐγὼ σωτῆ μονάχος,
νῆμαι στύλος, νῆμαι βράχος
σ' ὅτῃ ἐργατικὸν ἀγῶνα.

Κι' ὁ λαὸς νὰ μὲ γεραίρη
κι' ὄλο νὰ μὲ περ-φέρη
καθιστὸ σὲ πολυθρόνα.

Γαῦρος ἐκ τῆς πολυθρόνας τοῦ λαοῦ νὰ προσφονῶ,
νὰ κυττάζω τοὺς μεγάλους,
τοὺς Φαρδούληδες τοὺς ἄλλους,
καὶ νὰ τοὺς περ-φρονῶ.

Καὶ κατόπιν τὸν θριάμβων
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐκθιμῶν
κι' ἀπορῶντων ἐργατῶν
καὶ τοσοῦτων ὕμνητῶν.

Καθιστὸ σὲ πολυθρόνα
νὰ μὲ πῆν' σ' ὅτῃ φυλακή,
νὰ περάσω τὸν χειμῶνα
καταμὸνχος: ἐκεῖ.

Π.— Μερσφάγι, μεροδουλὶ,
ζήτω ζήτω τοῦ Φαρδούλη.
Τοῦτον πάντες ἀμνηνετε,
τοῦτον πάντες προκυνετε..

Τοῦτος: μόνος μας σωτῆρ,
τοῦτος: μόνος μας κτήρ,
τοῦτος: πρῶμαχος: ἐβγήκε
τῶν ἐργατικῶν δικαίων
καὶ σ' ὅτῃ μύτη παρμπήκε
Τελωνῶν καὶ Σαδουκαίων.

**Άλλοι βάζουν σε πολυθρόνα τον Φαρβούλη τον προστάτη,
πάλιν εγώ σ'αυτήν θρονιάζω τον σωτήρα τον Κόρρατζη.**

Τούτος δ'λογαί ερίση και σε δίκην προσεκλήθη
και στεφάνους διακόντου· αλλ'οὐδ' περιβλήθη,
και σε βήματα παρέστη των Πλάτων των Πρωτων,
κι' ἦκουσεν ἐκεῖ μυρίας
ὕπερ τούτου μαρτυρίας,
μὰ και τόσας θανάτιον.

Ὁ κηρύττων σωτηριαν'σὸν κοσμητικὴ διατόρος
κι' εὐφραδείας ἔγων δῶρα
ἀθλητικῆς στεφανηφόρος
κάθεται στὸ θρόνο τῶρα.

Μεροφαγι, μεροδοῦλι,
βρετὴν δόλοιο τὴν Φαρβούλη!
Ὁ καθεὶς ἄς τὸν ὄμην
τὸν ζεῖ και' σ'οὐς αἰῶνας
κάν ἐπάγω σε σακρινί,
κάν ἐπάγω πολυθρόνας.

Ὁ Φαρβούλης ὄσανάι..
κι' ὄσοι τούτου ἀγαπήτε
ταυγαρέτα νὰ τοῦ πάτε
τὸν καιρὸ του νὰ περῶν.

Μην ξεχνᾶτε τὸν ἀγῶνα,
μην ξεχνᾶτε τὸν προστάτη,
ποῦ τὸν ἐκλαίσαν ἐκεῖ.

Φέρετε του και πολυθρόνα
νὰ τὴν ἔχη γὰ ραχάτι
μὲς στὴ δόλια φυλακή.

Τὴν ἀπόρριον ἐκείνη και τὴν ἀποδοκιμάζω
και συγχρόνως τὴν ἐγκρίνω, και Φαρβούλαρος φωνάζω.
κι' ὄλους τῶρ ἀνεγκρίτως ποῦ σωτήρες μὲς περνοῦν,
και τὸ κράτος κυβερνοῦν,
σε μεγάλη πολυθρόνα τοὺς καθίζω μὰ χαρὰ
και παντοῦ τοὺς περιφέρω και τοὺς ψάλλω λιγερὰ.

Φ.- Ὑμνεῦ ψάλλου και τὰ γαῖλη Φακούλη του εμφορροῦ...
χαίρετ' ἐπὶ πολυθρόνας, Σύμβουλοι χρυσοῦ του θρόνου,
μὰ και σεῖς τῶν ἐργατῶν φύλακες φυλακισμένοι,
ὄλους σας ἀνταμοιβὴ κι' ἀνδρείας σὰς περιμένει.

Ὀδρρα, Σύμβουλοι του θρόνου και σωτήρες λαϊκοί,
και σ' ἐμένα και σ' ἐκείνον, σ' ὄλους πρέπει φυλακή.
Μὰ κι' ἐγὼ σὲ πολυθρόνα κάθουμαι φαρδύς πλατὺς
γλωσσολόγος ἀθλητικῆς,
κι' ἐπὶ ταύτης ἐσπλωμένος σὸν μακαρίος Φακίος,
προσκλιθὲ σε, Περικλάτο, μπρὸς και πίσω νὰ μὲ δείρη.